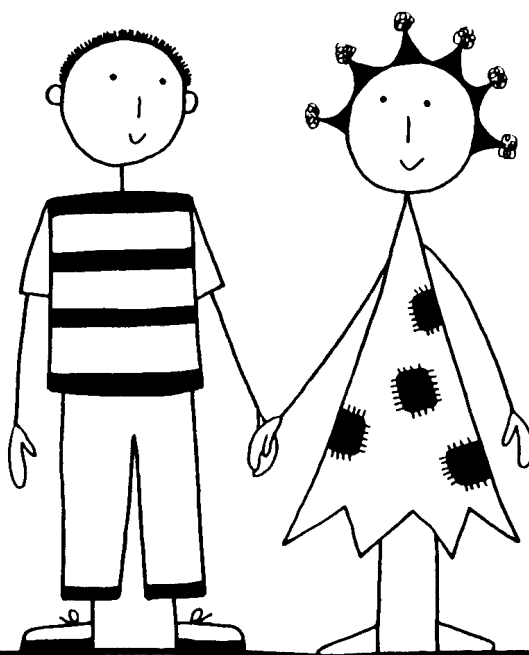

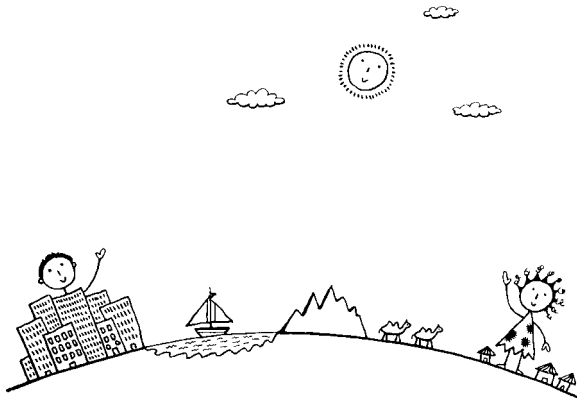
La videoconsola d'en Jordi i
el plat de mill de la Salima

Heus aquí en Jordi i la Salima.
En Jordi i la Salima viuen molt lluny
l'un de l'altre.

En Jordi viu a Tarragona.

I la Salima viu a Luarka, un petit
poblet del Sahel, al sud del Sàhara, a
l'Àfrica.

En Jordi és un nen normal.

Molt normal.

Esmorza, dina i sopa cada dia.

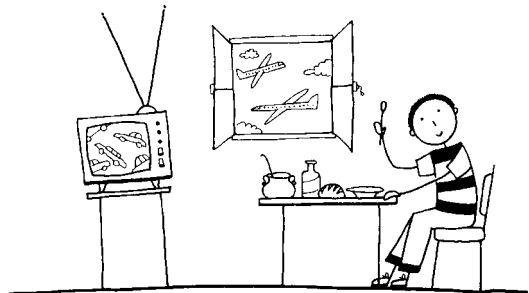
Va a l'escola.

Té a casa una dutxa amb aigua
calenta.

I una tele en colors de 28 polzades
al menjador.

I moltes coses més.

Més o menys, com tots els nens i
les nenes de Tarragona.

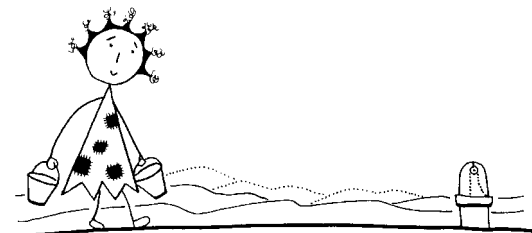
La Salima a Luarka també és una
nena molt normal.

Si està de sort, menja un cop al dia.

A l'escola no hi va, perquè no n'hi ha.

I quan té sed se'n va als afores, a
omplir una carabassa d'aigua al pou
comunal.

Sí, la Salima és una nena normal.
Tan normal com totes les nenes i els
nens de Luarka.

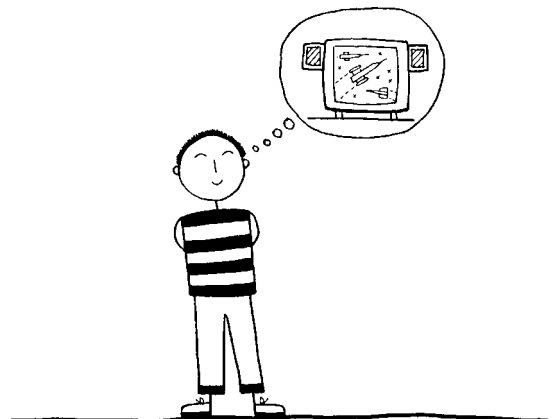

Quan arriba el seu sant, en Jordi
demana una videoconsola de regal.

Ja en té una, però n'ha sortit una
de nova més potent, i en Jordi la vol.

És normal que la vulgui i és normal
que la hi regalin.

A Tarragona això és molt normal. És
clar que sí!

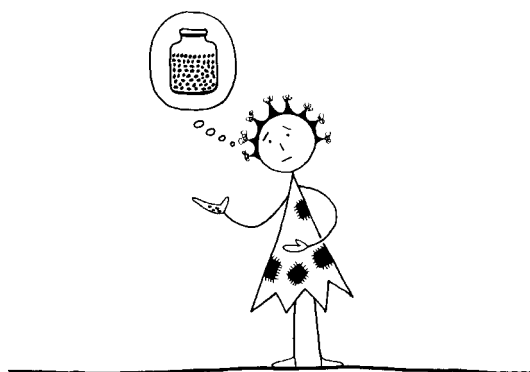

Mentrestant, la Salima està tot el dia alerta per poder menjar alguna cosa, normalment un plat de farinetes de mill.

Si està de sort, potser fins i tot se'l pot menjar amb un grapat de cacauets.

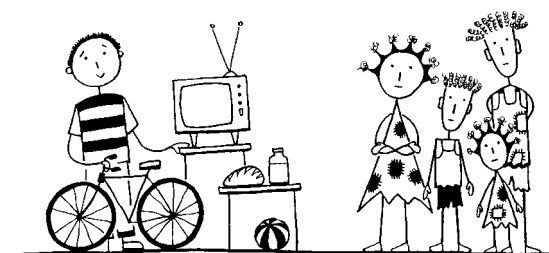
Però això no passa gaire sovint. A Luarka, la sort no hi va gaire de visita.

Sí, el normal és que a Luarka la sort hi vagi ben poc, de visita.

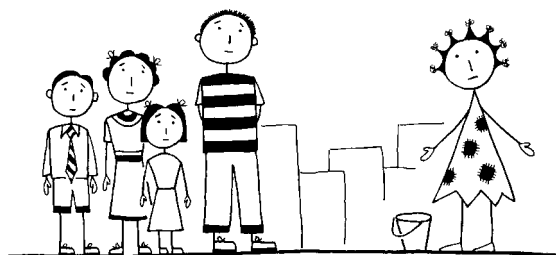
És clar, si en Jordi visqués a Luarka, i tingués tot el que ara té, no seria un nen normal.

Seria un privilegiat.

I la Salima, si visqués a Tarragona, i hi visqués tal com ara viu a Luarka, seria molt desgraciada, faria molta llàstima.

I tots els nens i les nenes dirien:
—Pobre Salima!

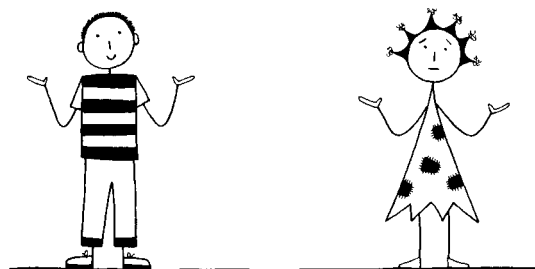

Però en Jordi viu a Tarragona.
I la Salima viu a Luarka.

I a Tarragona és normal viure com viu en Jordi.

I a Luarka és normal viure com viu la Salima.

Però, potser, el que no és del tot normal és que hi hagi normalitats tan diferents. Potser hi ha alguna cosa que falla.

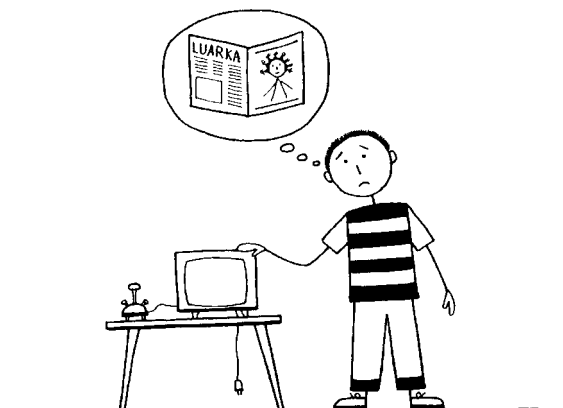
Avui, en Jordi ha llegit, a una revista, un reportatge sobre Luarka.
Al reportatge també hi surt una foto de la Salima.

En Jordi ja té la videoconsola nova, és fantàstica. Però en Jordi no està del tot tranquil. Recorda la foto de la Salima i el que diu el reportatge.

És veritat, el que diu el reportatge? Diu que a Luarka els nens i les nenes no saben què és una videoconsola!

És possible? També diu que no tenen aigua potable, i que no mengen tres cops al dia, i que...

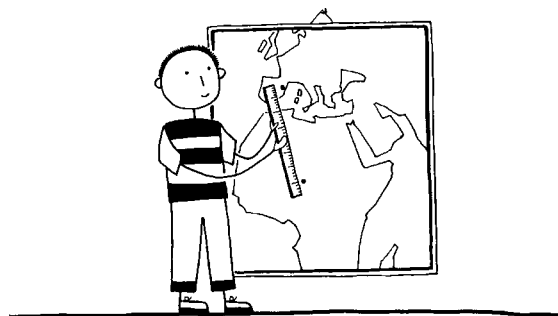
Deu ser trist, viure a Luarka, molt trist, pensa en Jordi.

On és Luarka?

En Jordi agafa un mapa del món i ho busca.

Agafa un regle i el posa al damunt del mapa.

Luarka és només a 25 centímetres de Tarragona!

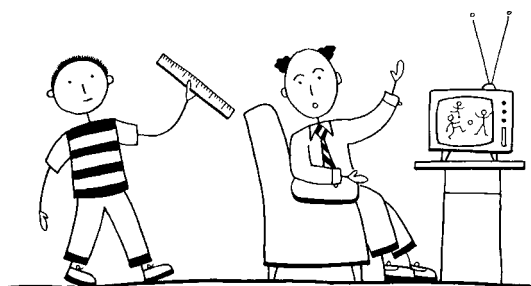

25 centímetres és molt poca cosa.

—Com és que Luarka és només a 25 centímetres de Tarragona?— pregunta en Jordi al seu pare.

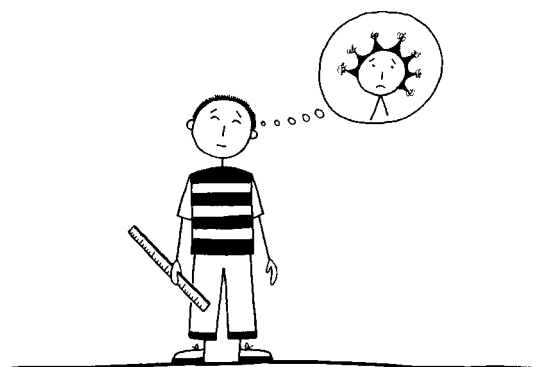
El seu pare està mirant la televisió. En un moment que fan anuncis, escolta en Jordi i li diu:

—Això és un mapa, Jordi, només hi ha 25 centímetres perquè està fet a escala. Luarka en realitat és molt lluny, molt...

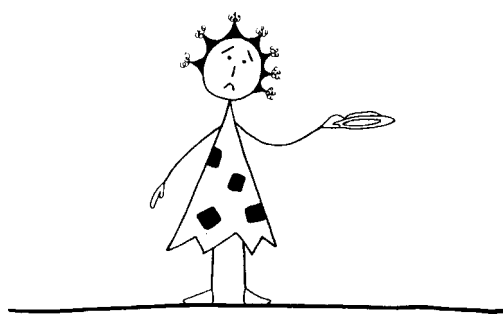
En Jordi no s'ha quedat tranquil.
Això de les escales que li ha dit el seu pare no ho acaba d'entendre.

Ell ha llegit el reportatge, ha vist la foto de la Salima, i no sent pas que Luarka i la Salima siguin tant lluny. Els ulls tristos de la Salima els sent molt a prop. Tan a prop que s'han ficat a dins seu.

Ell té una flamant videoconsola, i dues pilotes de reglament, i un cotxe amb comandament a distància, i l'enciclopèdia en deu volums de La Vida Animal, i uns patins, i una bici de muntanya amb 18 marxes, i...

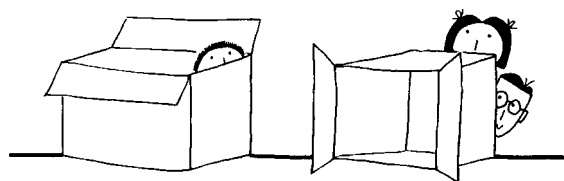
En canvi, la Salima avui potser no podrà sopar.

En Jordi pensa que potser seria millor que ell no tingués tantes coses i que la Salima pogués sopar cada dia.

A més, ell podria aprendre a jugar sense necessitar tantes coses.

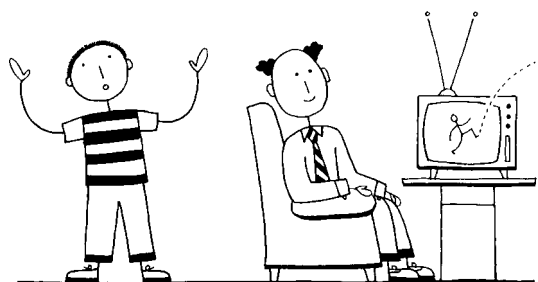
Sovint, amb en Manel i la Clara, els seus amics, com més es diverteixen és sense joguines, inventant-se jocs amb capses buides, cartrons o bastons.

En Jordi, aprofitant una altra tongada d'anuncis, s'acosta una altre cop al seu pare i li pregunta:

—Pare, jo podria fer alguna cosa, perquè la Salima pugui sopar cada dia?

—No, Jordi, tu no hi pots fer res, Luarka és molt lluny, i a més tu ets un nen petit.

En Jordi continua sense veure-ho clar.

Hi ha d'haver alguna cosa que ell pugui fer, per força.

Encara que ell només sigui un nen hi ha d'haver alguna cosa que pugui fer!

Què pot fer un nen?

En Jordi en parla amb els seus amics, amb en Manel i la Clara.

Després de parlar-ne molt fan una llista amb les coses que pot fer un nen o una nena.

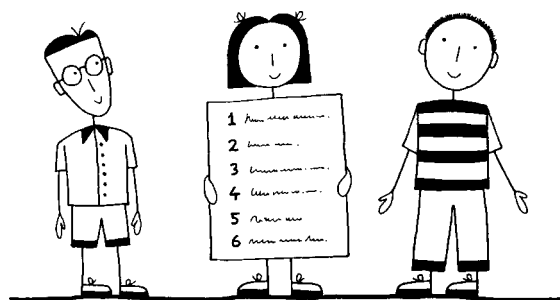

Aquesta és la llista que han fet en Jordi, la Clara i en Manel:

—Acostumar-se, en general, a viure més senzillament.

—Per exemple, quan arribi l'estiu, en lloc de menjar-se un gelat cada dia, menjar-se'n només un de tant en tant.

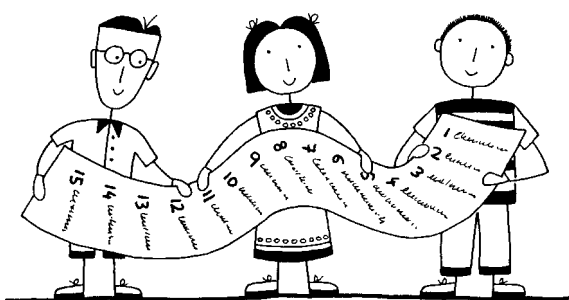
—I els diners dels altres gelats enviar-los a Luarka.

—Un altre exemple: deixar d'acumular cada vegada més joguines a la seva habitació mentre hi hagi nens i nenes que no tinguin res per sopar, ni aigua oxigenada ni tirites per curar-se quan es fan mal.

En Jordi, la Clara i en Manel de seguida s'adonen que poden fer moltes coses, moltíssimes.

Se'ls van acudint coses noves i de mica en mica van fent una llista molt llarga.

Però llavors la Clara té una altra idea:

—A mi em sembla que hauríem de fer una altra llista, perquè si els pares i la gent gran ens ajuden, podríem ajudar molt més la Salima.

En Jordi i en Manel diuen que té raó, i tots tres es posen a fer una altra llista.

Aquesta és la segona llista:

—Explicar als seus pares, amb molta paciència, perquè són persones grans i els costa entendre les coses, que Luarka no és gaire lluny: és només a 25 centímetres de Tarragona.

—Explicar-los també que el món tampoc no és gaire gran: fa només 85 centímetres de diàmetre.

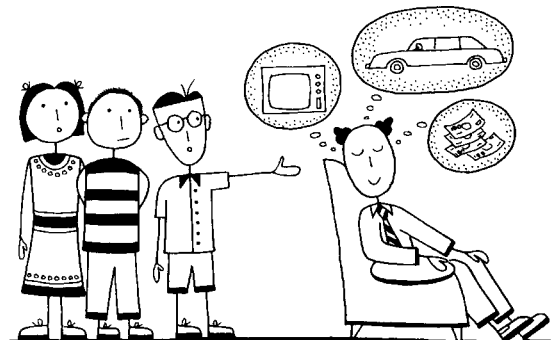
—I que no es despistin amb les escales; tenint la foto de la Salima al davant no hi ha escales que valguin.

—Falta una cosa —diu en Manel— hauríem de dir als pares el més important de tot, que ens donin bon exemple!

—És clar —diu la Clara— perquè, si ells viuen més senzillament, si són més generosos i solidaris, i, sobretot, si fan tot això alegrement, tots aprendrem a viure així.

—I, llavors, segur que totes les nenes i els nens de Luarka i de tot arreu podran sopar cada dia, visca!— diu en Jordi.

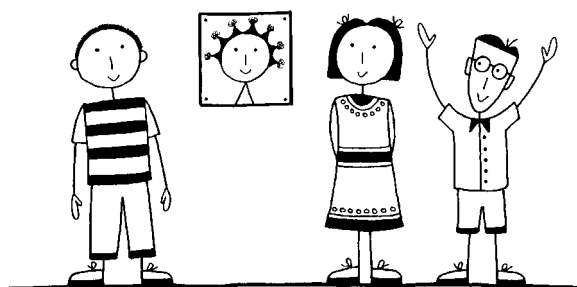
En Jordi, la Clara i en Manel estan molt contents.

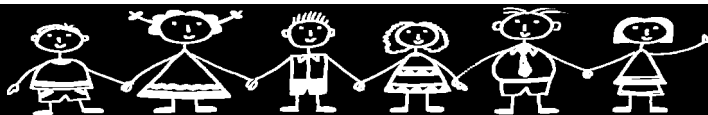
Qui havia dit que els nens i les nenes no podien fer res?

—Som-hi?— diu en Jordi.

—Som-hi!— diuen en Manel i la Clara.

I la Salima, des de dins de la foto, somriu.

Final

En Jordi, ajudat per la Clara i en Manel, va esbrinar l'adreça de la Salima i va escriure-li una carta. La Salima, quan la va rebre, va estar molt contenta, i tot i que en sabia molt poquet, d'escriure, li va contestar. I es van fer amics.

En Jordi explicava a la Salima com era la seva vida a Tarragona. I la Salima li explicava com era la vida a Luarka. Eren molt maques, les cartes de la Salima. Li deia que a ella li agradaria poder sopar cada dia, però que, en canvi, tot allò que li explicava ell de les videoconsoles i els televisors no la feia delir gaire. Li agradaria, això sí, que el seu pare tingués aigua per regar els camps, que hi hagués algun metge que tingués cura de la seva família si algú es posava malalt, que hi hagués un mestre que ensenyés a tots els nens i les nenes de Luarka a llegir i a escriure, perquè sabent-ne es poden aprendre moltes coses interessants. Tot això sí que li feia il·lusió. Però, a part d'aquestes coses, la seva vida senzilla li agradava. Escoltar al vespre les rondalles que el seu avi i la seva àvia li explicaven a la vora del foc, menjar la fruita i la verdura que el seu pare plantava als camps, i les farinetes de mill tan bones que feia la seva mare.

La Salima li va explicar que algunes amigues i amics seus de vegades anaven a un poble més gran per veure la televisió. I que per la televisió veien les mateixes coses que veia en Jordi per la televisió de Tarragona. I aquells nois i noies en tornar deien que els agradaria molt comprar-se un cotxe ben llampant, i un telèfon portàtil, i tenir moltes coses. I, la Salima, quan els sentia s'entristia. S'adonava que les seves amigues i els seus amics des que tenien tants desitjos estaven més tristes i tristos.

I en Jordi, llegint les cartes de la Salima, s'adonava que a Tarragona molts dels seus amics i amigues també estaven tristos i tristes. Tenien moltes coses, però com més en tenien més en volien, i com més desitjos tenien més s'entristien. I es van adonar que ells podien fer alguna cosa per la Salima, però que la Salima segurament també podia fer alguna cosa per ells. Podia explicar als nens i les nenes de Tarragona que, si tens uns pares que t'estimen i pots menjar cada dia, la vida és una gran meravella.

I que és molt important adonar-te'n i gaudir-ho. I no despistar-te amb els desitjos, perquè de vegades els desitjos omplen el cap i els pensaments amb un fum molt espès. I, és clar, amb els pensaments plens de fum espès després és difícil de veure clarament les poques coses que valen la pena de debò.

Quina sort haver conegut la Salima!

Gràcies, Salima!

Elaboració del material:

**Amnistia Internacional Catalunya
Grup d'Educació**

**Alfons XII, 19-21. pral.
08006 Barcelona
932 093 536**

www.amnistiacatalunya.org/edu